

Saa, i § 42 staar der, at det bestemmer Indenrigsministeren ogsaa uden Appel, det er han alene Herre over. § 42 er meget kort: „I Tvivlstilfælde afgjøres det af Indenrigsministeren, hvorvidt et Vand henhører til dem, paa hvilke Reglerne i nærværende Kapitel skulle finde Anvendelse“. Det er simpelt. Stort bedre gaar det ikke efter Kapitel 2 med Hensyn til Fiskeriet i Havet udenfor de aabne Kyster. Der er det ogsaa Indenrigsministeren, som er saa omtrent Eneherre. Han kan forbyde ethvert Fiskerested, som han finder er skadeligt for Fiskeriet i Almindelighed. Der staar rigtignok: „Naar Fiskerestedet ikke er hjemlet ved nærværende Lov“; men det er der intet Fiskerested der er. Der er ingen Fiskeriesteder hjemlede ved nærværende Lov. Trawl er forbudt, og der er Forholdsregler med Hensyn til Brugen af Vaad, men der er ingen Fiskeriesteder hjemlede. For Resten kan ogsaa Indenrigsministeren gjøre Undtagelser fra Bestemmelserne i § 8 o. s. v.; han er som sagt ogsaa Eneherre paa dette Omraade, naar man tager Sagen praktisk. Der er en Bestemmelse i § 7, som jeg glemte at omtale før, men som jeg dog maatte tør tage med. I den tidligere § 7 stod der, at de Vaad som her er Tale om, Driivaad, ikke maatte være belastede med større Vægt end 24 Pund. Det er forandret i dette Lovforslag til 40 Pund. Det synes at være en Indrømmelse; men jeg vil sige den meget ærede Indenrigsminister, at det er det ikke. Bestemmelsen om, hvad Driivaad skulle være belastede med ved Underliget, er i og for sig meningsløs; thi ved Driivaad er det altid nødvendigt at gjøre Flodholternes Bærekraft ved Overliget betydelig større end Thyngden af Vægten ved Underliget, og Thyngden ved Underliget maa rette sig efter Vaadets Størrelse, saa at derved, at man har sagt, at Vægten ved Underliget skal være af den og den Bestaffenhed, har man slet ikke sagt Noget om Vaadets Vægt i Vandet. Jeg veed godt, hvad Hensigten er med disse Ord, for der er en Hensigt bagved dem, men jeg vil ikke omtale det i dette Dieblit. Dersom den høitærede Minister imidlertid vil spørge derom, skal jeg svare. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Thorup: Det Spørgsmaal, vi her behandle, viser, hvilket eiendommeligt Folkesærd vi ere i Danmark, med hvilken Langsomhed vi arbeide. Der har nu i mange Aar været Tale om at ordne Spørgsmaalet om Fiskeriet i Danmark, der har været megen Tale om at gjøre Noget for Fiskeriet ved Anlæg af Havne, der har været nedsat Kommissioner, som have afgivet smukke Betænkninger, vi have læst disse Betænkninger, og vi have talt en hel Del om dem, men Indenrigsministeren gjør ingen Ting, og Rigsdagen heller ikke. Den vigtigste Betingelse for vort virkelige Havfiskeri er, at vi have Havne, og særlig for Vesterhavsfiskeriet er dette vigtigt, men kommer man til at tænke paa, hvorledes man skal ordne Spørgsmaalet saaledes, at vor Fiskebestand kan bestaa omkring i vore indre Farvande, gjælder det Samme. Man behøver ikke at være meget historisk udviklet eller kjende synderlig til vore fordums Tilstande for at vide, at Fiskeriet i enkelte Indvande og navnlig da i enkelte Fjorde næsten er udryddet. Det er blevet anerkjendt for omtrent halvhundredte Aar siden. Den Gang blev der øvet et stærkt Tryk for at saa Noget gjort i den Retning, for at det ikke skulde gaa med de andre Fjorde og Indsøer, som det var gaaet med enkelte andre. Man nedsatte da en Kommission, der overveiede Spørgsmaalet. Kommissionen bestod baade af praktiske fiskerikyndige Mænd og Videnskabsmænd — i Kommissionen sad blandt Andre Professor Krøyer — og man kom til det smukke Resultat, at det store Fiskeri paa Havet kunde man lade gaa som hidtil, der behøvedes ingen indskrænkende Bestemmelser, men overfor Fjordene var man enig om, at man ikke kunde lade det blive ved det Gamle. Der mente man, at man kunde overføre de Bestemmelser, som vi havde for Limfjorden. Men man veed, at der blev Intet udrettet, det blev ved det Samme. Der forelagdes da et Forslag i det andet Thing i Samlingen 1867—68; Landstinget behandlede det, og man troede, at man muligvis kunde faa det over i dette Thing. Men nei, Landstinget afgav en Betænkning, hvori det sagdes, at førend man kunde behandle Spørgsmaalet, maatte vi have en stor Kommission til at behandle